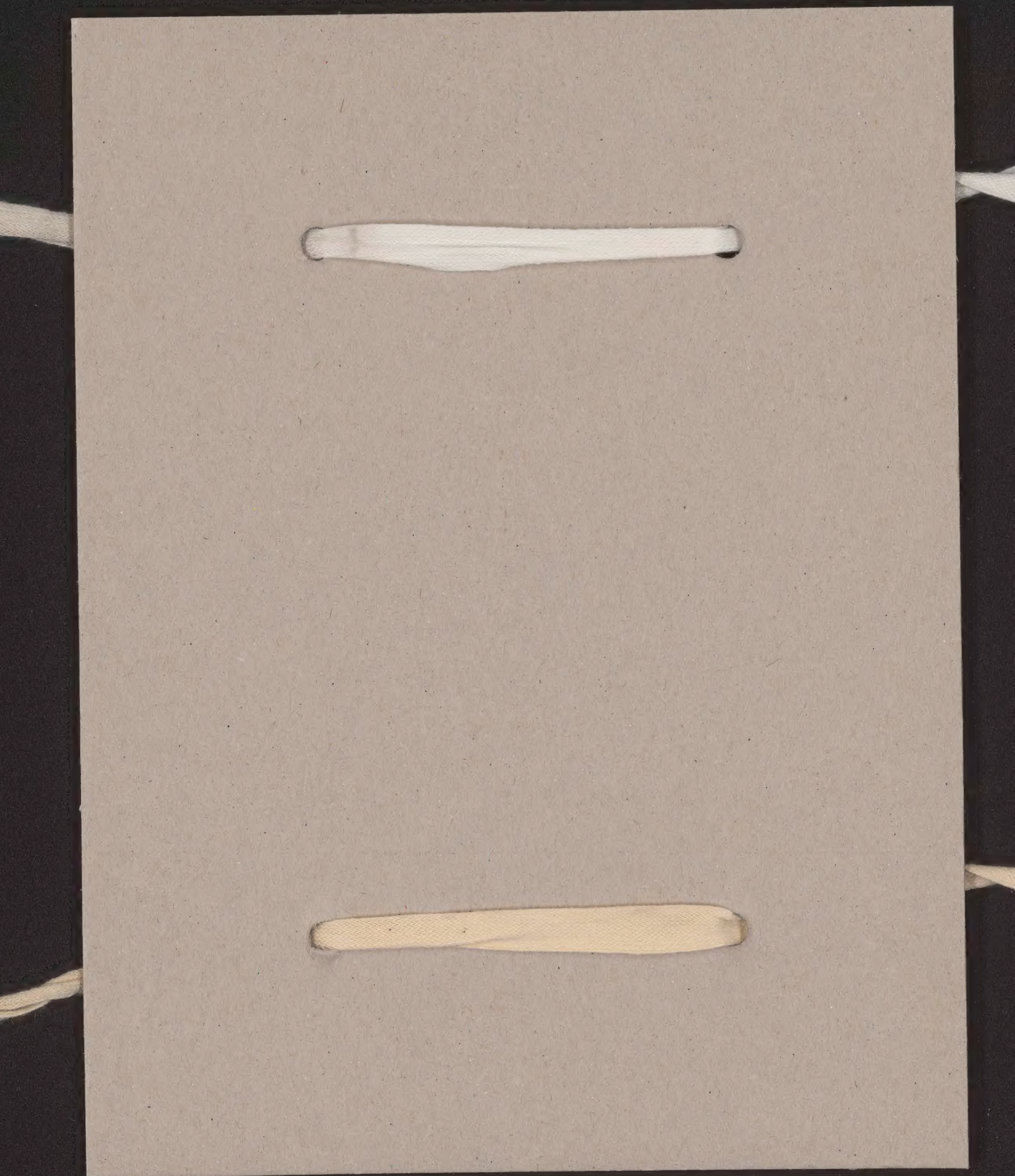

7550

Bibl. Jag.

u

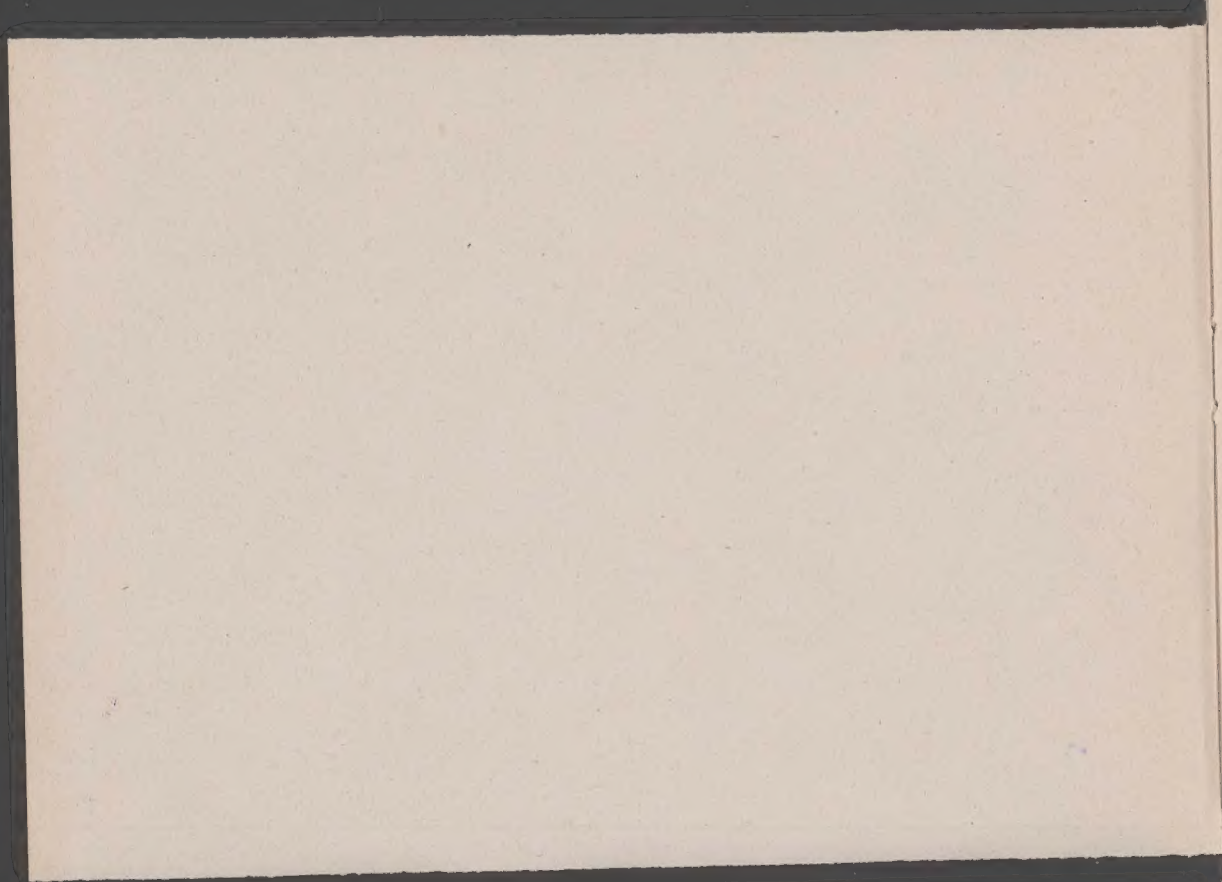

J. C.
vrye

Aminda Krynustkego

B.7.15/48

Do

Antoniego Edwarda Cyńca

Święty to widok, gdy z dusy mioduńcej,
 Myśli tu niebu w orleń rwa się, łocie
 Sę w niej miłość, iara, serce dzwiny
 Jnie słysza bez spiewa w tętnocie.

Święty to widok kiedy w życia ~~xx~~ wiosnie
 Na ^{husta} chwiej prawią, piękna, cnoty,
 Dusza się buki serce dąga radośnie,
 Synnem wityje zachwyta dinn stoty.

Święty to widok święty. 'Lec caiste
 Sto kroć piękniejszy, sto kroć świętszy jure;
 Serce stras łane bura, lat — a kryte,
 Myśli zinedione łosów gra — a wresze.

Ścisniesz: 'Cud ten my w tobie wielbny.
 Choć nieraz gładzi gasty koto ciębie,
 Choć w to ci sınıgi oszebnyty sınıy;
 Nam się nie dognac' pro zachwyta miębie!

Bona i ^{mi}ś smiertelna, ducha
 A ty bur ziemskich wicherz nie zagasa.
 Bo kiedy opiewa, Bóg jej piosni słucha
 A Bóg potęga i nieśmiertelna nasza.

Wie spiewaj, spiewaj nam droga kiebisto.
Pisnia, badi' sta nas zachowaj tu podnieisto,
Pisnia, wyssaj nam drogę gromadisto,
Pisnia, nas miodnych klogostaw, procto.

Bo my wojak Bojych kufce jaszem swiecie,
Bo my od worowaj dopiero kiny Staci.
Wor nas jak starsi walczyli nycone
Dziwiaz w ich slady powwadi miedzych braci.

Ojczyźnie naszej. Wpisany w księgę
 jako wierny i oddany
 Włocławek 5, 1898 Edmund Tymoski

Blagostaw
Który ciegnie
by ty sadiś, ie w niewoli
Duch, co ciegnie tu katusze
He, gdy serce, mój saboli,
To ta męka wprze dnoze

by ty sadiś, ie gdy bura
Serce jak obre, temu miote,
Idź je w morzu, ter samozna
Ta niewola, jest teshnota

by ty sadiś, ie ciegnienie
Chmura, nie bo nam powleka
He, bil kardy, to wiesienie,
Co wotrygnaje lat stowienka

O! nie tak, o! nie tak, bracie
Latwo dusę, ie skunaję
Ożera dosyc' w ich skowtacie
Wstonem woy, klie lody toja!

A więc badamy dobrej myśli
 Wierzymy, siły, mekwa
 Klucze Boie, myślimy pryncipi
 Turat prowadzić do zwycięstwa

Myślimy pryncipi wrożeń
 Lecz nie w miecie, lecz nie w nozie
 Ale w tutej z tego pryncipi
 A tych piekła nie poronim

My z pochoźnia, pryncipi wrożeń
 My zachwyty zapalamy
 A gdy nasza pieśń zadzwoni
 Bóg obroni jej swe bramy

Bo pieśń nasza to nie rytm
 To nie stożek i wysmaka wstęga
 Lecz modlitwa w której śniemy
 Ze nasz duch do nieba sięga

Bo pieśń nasza nie mażga i nie
 To nie nerba, nie malowstwo
 Ale wszystko, co pryncipi
 I ujęcie miedowianstwo

Bo jesiń nasza nie z ust ptywie,
Ani z pendzla ani z dła,
Ale w duszy ma sira bynie,
Lec zachwytem daga jej mta.

A choć z natchnien' nie kładem
Dano myśł zgadzwac' Boia,
Kady plugi ma kutek,
To gdy chce, to myśł wyona.

Badim' dumni wie to praca,
Badim' dumni byni plugi.
Inni krami niech kotaca
My okuwajmy prac zastugi.

Bo my kufce my rycerz,
A nie Boie nieobniti;
Kasie modły nie skaylene.
Lec ofiarnych odc oiwierniti.

Badim' dumni to ofara,
Badim' dumni, ten kaptaństwie!
A wiec meżnie. a wiec z urawa
Badim' cugna chrościjanistwie

A czy wiesz ty, ile w cyrnie
 Jest zachwytu, uspojenia
 Ile pieśni z niego płynie,
 I czy go miłość opromienia.

A czy wiesz ty czym wybuchła
 Nasza miłość kiedyś świąta
 Dla Małucha, dla Małucha
 Wierze kochajmy nasze grata.

Wierze nie mówimy, że w niewoli
 Duch w ciebie tu katusze,
 Lecz, że serce gdy zaboli,
 Wierze Bóg wyzwala dusze.

Edmund Grymuszko

